

धातीति । यजमाने प्रत्यर्पितं यद्वोद्रव्यं तत्पुनर्यजमानसहितं सोमविक्रयिणः पु-
रतो निदध्यादिति सूत्रार्थः । हे सोमविक्रयिन् ते चन्द्राणि तुभ्यं दत्तानि यानि
हिरण्यानि तान्यस्मे अस्मासु प्रत्यावृत्य तिष्ठन्तु तव गौरेव सोममूल्यमस्तु हि-
रण्यानि मा भुवन्नित्यर्थः ॥ का० [७. ८. २०.] अज्ञां प्रत्यञ्जुखीमालम्ब्य वाचयति त-
पसस्तनूरिति । अर्थे अज्ञा देवतास्य यजुषोऽर्थे सोमः । हे अज्ञे त्वं तपसः पुण्य-
स्य तनूरसि देहोऽसि । दिवि स्थितस्य यज्ञियस्यानयनायाज्ञां गृहीत्वा गायत्री ज-
गामिति तित्तिरिणा सोमाहरणोपाख्याने उक्तत्वादज्ञायाः पुण्यशरीरत्वम् । किं च
हे अज्ञे त्वं प्रजापतेर्वर्णीऽसि वर्णी देहः । यथा प्रजापतिः सर्वदेवताप्रिय एवम-
ज्ञापि । तदुक्तं तित्तिरिणा । सा वाऽष्टा सर्वदेवत्या यदज्ञेति । एवमज्ञामुक्त्वा
सोमं प्रत्याह । हे सोम परमेण पशुना उत्तमेनाज्ञालक्षणेनानेन पशुना त्वं क्री-
यसे । तपसस्तनूत्वादज्ञाया उत्तमत्वम् । अतस्तव प्रसादात्सहस्रपोषं पुत्रपश्चादिस-
हस्राणां पोषो यथा भवति तथा पुषेयं पुष्टो भूयासम् ॥ यद्वायमर्थः । हे अज्ञे त्वं
प्रजापतेस्तपसस्तनूरसि प्रजापतितपोवृषासि तत उत्पन्नत्वात् । तदुक्तं श्रुत्या [३.
३. ८.] । तपसो ह वाऽष्टा प्रजापतेः सम्भूता यदज्ञेति । किं च प्रजापतेर्वर्णी
वृषं त्वमसि । त्रिगुणत्वात्प्रजापतेस्त्रिवृषत्वम् । अज्ञापि प्रतिसंवत्सरं त्रिवारं प्रसूते
तस्मात्प्रजापतेर्वर्णत्वम् (31.) । तदुक्तं श्रुत्या [३. ३. ८.] । सा यत्तिः संवत्सरस्य
ज्ञायते तेन प्रजापतेर्वर्णी (32.) इति । एवमज्ञां स्तुत्वा सोममाह । परमेणोत्कृष्टेन
पशुवाजया त्वं क्रीयसे ततोऽहं सहस्रपोषं सहस्रं प्राणिनां पुष्तातीति सहस्रपोषं
धनं पुषेयं पुष्तीयां वर्धयेयमित्यर्थः । पुष्तातिर्व्यत्ययेन शे प्रत्यये लिङि पुषेयमिति
वृषम् ॥ २६ ॥

a. मित्रो न एहि सुमित्रधः ।

b. इन्द्रस्योरुमाविश दक्षिणमुशन्नुशन्तः स्योनः स्योनम् ।

c. स्वान् भ्राजाङ्गारे बम्भारि हस्त सुहस्त कृशानो ।

एते वैः सोमक्रयणास्तान् रक्षधं मा वो दमन् ॥ २७ ॥

का० [७. ८. २१.] सव्येनाज्ञां प्रयहन्मित्रो न इति दक्षिणेन सोममादयेति ॥